

[Askjær Jørgensen]

Vi tror heller ikke, at regeringen vil være så ondskabsfuld over for byggesektoren, at pensionskasserne skulle tvinges til at ikke have penge til at købe de almindelige pantebreve og de almindelige realkreditforeningsobligationer. Vi tror, at regeringen er klar over – vi tror, at først og fremmest boligministeren, men også ministeren for skatter og afgifter er klar over – at jo flere penge der er disponible til at købe obligationer for, jo højere bliver kurserne, og jo lavere bliver renten, og jo bedre går det med byggeriet. Vi tror også, at ministeren for skatter og afgifter er klar over, at hvis man lemper byggeriet så meget, at der kan blive bygget lidt igen, så får man mere byggemoms ind.

Fra fremskridtspartiets side betragter vi altså hr. Camres dagsordensforslag som noget positivt. Vi betragter det sådan, at nu kan der i det nye folketingsår, i denne samling, virkelig komme forhandlinger om at reducere det offentlige forbrug. Derfor glæder vi os over at vise vores gode vilje ved at stemme for hr. Camres dagsordensforslag.

Også Nationalbanken lægger op til at glæde fremskridtspartiet, og vi har en kvittering parat til nationalbankdirektøren. Hoffmeyer taler på forsiden af Berlingske Tidende i dag om, at det offentlige forbrug er alt for stort. Nu kan nationalbankdirektør Hoffmeyer så bakke vor tanke op, for vi har indleveret vores forslag om, at der skal spares en nationalbankdirektør. Vi mener, det er rigeligt, at man har to direktører derovre. Da der er én, der skal gå af her i marts, kan man udmærket reducere antallet derovre. Dermed sparer man jo den udgift, og dermed imødekommer vi det, Hoffmeyer peger på på forsiden af Berlingske Tidende i dag.

For at der ikke skal være tvivl: vi betragter det fra fremskridtspartiets side som noget positivt, at der trods alt var flertal i den socialdemokratiske gruppe for de tanker, hr. Camre har rejst, og når vi stemmer for dagsordenen i dag, så regner vi med, at der er lukket op for, at vi kan få et fornuftigt samarbejde med socialdemokraterne fremover med henblik på virkelig at reducere de offentlige udgifter, så vi kan få noget billig kapital over i erhvervslivet.

Jeg bemærkede godt forleden, at statsministeren gik lidt tæt på ovre i Herning, da han omtalte fremskridtspartiet og satte det i relation til nogle KUER og noget, der var passe-

ret i 1930'erne, men det har jeg faktisk besluttet mig til at jeg ikke yderligere vil forfølge. Nu skal vi ikke misbruge den åbning, der er kommet fra socialdemokratiet.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Der har jo i dag været talt meget om arbejdsløshed, og det er selvfølgelig med rette. Det er klart, at den gruppe, der er mest truet, er de unge og især de unge kvinder. De fleste af dem kommer ud i arbejdsløshed, allerede inden de har haft deres første job, og de mister lysten og evnen til at gå ind på arbejdsmarkedet.

Alligevel vil jeg påstå, at for de unge handler det mere om uddannelsesløshed end om arbejdsløshed. Vi har én gang vedtaget, at alle unge skal have en uddannelse, og det blev fulgt op i åbningstalen, hvor der står, at ingen kvalificerede unge må afskæres fra at få en faglig uddannelse som følge af mangel på uddannelsespladser. Jeg går selvfølgelig ud fra, at det også gælder de teoretiske uddannelser, men dér er det selvfølgelig i højere grad opfyldt. Man må alligevel sige, at indholdet i gymnasiet i sig selv afholder mange unge fra at søge, selv om de kunne klare en gymnasieuddannelse.

Men tilbage til de faglige uddannelser. Hvornår skal målet været opfyldt? Hvornår skal alle unge have en uddannelse? Hvor længe skal vi vente på arbejdsgivernes vilje til at uddanne de unge i den praktiske del af deres uddannelse? Vi har spildt år med at vente på arbejdsgivernes velvilje, og jeg håber ikke, at undervisningsministeren og arbejdsministeren vil vente til januar, før de tager fat på disse meget påtrængende problemer. Der er 15.000 unge, der venter på jer.

Jeg skal medgive, at regeringens hensigter med hensyn til ungdomsuddannelserne går i den rigtige retning. Derimod kniber det med forståelsen for mellemuddannelserne og for de videregående uddannelser. Her tales der meget om, at man ikke vil uddanne til arbejdsløshed, og man indskrænker antallet af uddannelsespladser.

Jeg synes heller ikke, man skal uddanne til arbejdsløshed, jeg synes, man skal anvende de unge, der færdiggør en uddannelse. Inden for undervisningssektoren og mange andre steder inden for den offentlige sektor er der brug for mange mennesker, hvis bare institu-